

affinia, ex parte matris Ægyptiæ habent. Quòd autem multa ad literam absurdissima, aut etiam recepte veritati contraria habere videntur; dubium non est, quin sint eàdem moderatione ad spiritum trabenda, quæ & nostra conciliamus. Litera enim ubivis occidit, præterquam in simplici historiâ: quæ tamen ipsa etiam ubivis, præterquam in Alcorano, umbra est futurorum, omnia in figuris exponens. Et eodem porrò libro, cap. 15. dicit: A viris eruditione summâ, notatum esse, maxumè ab altero Mose, quem Rabi Mose ben Maimon, seu Arambam vocant; maxumam partem Alcorani seu Ismaëlitiæ Doctrinæ, ex Ægyptiæ doctrinâ desumptam esse: cujus cum ipsa scriptura testetur fuisse peritum Mosén & Salomonem, quorum duorum præcipua scripta in sacris sunt; quin etiam indè quæ bona sunt & digna, quibus Ægyptios spoliés possessores, tanti viri desumpserint, dubium non est. Minus adhuc adprobare vel intelligere queo, quæ ibidem cap. 17. habentur: Prima secta ex Mosis studio orta est Samaritanorum, quos idèò Deus impeti noluit, aut bello confici à Ierosolymitanis; sed cum defecissent, dixit, se illud ipsum fecisse quod fecerant: ut olim ostenderet suæ providentiæ virtutem, in illis sub Ismaele primogenito Abrahami congregandis; & sensim per Alcorani semiveras Prophetias (ex parte enim Abrahami Patris, & voluntatis Saræ, ancillam offerentis, maxumus est Propheta Ismaël in Muhamede, sicut est falsus in matre Ægyptiæ Hagar) reduceret ad puriorem Christi cognitionem, positam in operibus charitatis, quam sit inter (quosdam) Christianos, & communes Judæos. Sic Christus veluti omnia negligendo, omnia diligentissimè procurat; ut ornatissima videantur, quæ mundus inordinatissima putat.

Tantæ molis erat, Christi disponere Regnum. Indirectè enim Samaritanis comparatum, Alcorani opus,